

Luie spits is dodelijk in de zestien

door Rudy Boogert. woensdag 14 mei 2008 | 03:01 | Laast bijgewerkt op: woensdag 14 mei 2008 | 09:13

Dennie le Comte vertoont zijn kunsten op het schoolplein van de Oosterburcht waar hij vroeger met het gros van zijn huidige ploeggenoten elke zondag te vinden was. foto Marijke Folkertsma

OOSTERLAND - Dennie le Comte is aan het verhuizen. Hij gaat met zijn vrouw een paar straatjes verderop op wonen.

Zie ook:

In Oosterland natuurlijk, want daar hoort hij thuis. Terwijl Dennie in zijn 'oude' huis over zijn riant doelpuntenverzameling van dit seizoen vertelt, verzorgt iemand anders het voorbereidende werk in het nieuwe huis: Barry Steenpoorte. Net als in het veld.

Le Comte en Steenpoorte kunnen elkaar binnen én buiten het veld blindelings vinden. Ze spelen dan ook al bijna vanaf de F'jes samen in Oosterland. Twee keer in de week trainen, op zaterdag een wedstrijd en op zondag waren ze op het schoolplein van de Oosterburcht te vinden. De fietshokken waren de doelen en voetballen maar. Tot de zon onderging.

De helft van het huidige eerste team rende daar als broekie rond. Op die tegels is de basis gelegd voor het kampioensteam van 2008, met zijn superaanval met afmaker Le Comte, aangever Steenpoorte, technicus Wilmar van de Sande en het brein Ronald Zwager. "In de jeugd was ik nooit de afmaker", zegt Le Comte. "Dat was Barry altijd. In de B-junioren was ik zelfs nog keeper."

"Barry heeft toch wel de helft van die doelpunten voorbereid. Als hij aan de zijkant de bal heeft, voel ik wanneer hij die gaat geven. Ik doe mijn vooractie en ben dan al twee meter los. Barry weet ook precies waar hij de bal moet leggen. Hij is nooit zelfzuchtig. Ik ben wél egoïstisch, maar dat is voor een spits misschien niet verkeerd."

"Ik durf wel te zeggen dat ik een luie spits ben. Soms krijg ik in de rust te horen 'Waarom doe je niks?' Na rust leg ik er dan twee in. Eigenlijk heb ik geen individuele actie en geen snelheid, maar ik ben dodelijk in de zestien. Ik heb best veel gescoord met mijn hoofd, terwijl ik niet de grootste ben (zo'n 1,75 meter). Kwestie van timing. Misschien heb ik dat nog uit mijn tijd als keeper. Als spelers zien we elkaar ook best vaak buiten het veld. Bij verjaardagen, barbecues, op het strand en elke vrijdag in de bar, in Neffen d'Eule. Vroeger zaten we daar soms tot twee uur 's nachts. Hartstikke gezellig. We worden niet laveloos hoor, maar we drinken natuurlijk wel wat. En de volgende dag staan we er weer met z'n allen."

"Je moet er bij mij niet mee aankomen dat je slecht speelt na een avondje stappen. Je mag je best beroerd voelen, maar niet tijdens die anderhalf uur in het veld. Tegenwoordig zijn we allemaal wat ouder, zijn getrouwd, hebben een huisje, maar we zitten nog steeds op vrijdag in de bar. Maar dan gaan we rond acht uur, half negen naar huis."

Dat volwassen worden zag Le Comte ook dit seizoen in het veld. "Vroeger, toen we nog jong en onervaren waren, wilden we altijd aanvallen. Stonden we in het laatste kwartier met 2-0 voor, dan

gingen we nog vol door. Dan graaf je je eigen graf. Maar we zijn nu allemaal half in de twintig en voetballen meer met ons verstand. We kunnen op ervaring een wedstrijd uitspelen."

Het heeft Duiveland als kampioen naar de tweede klasse gebracht. Nog nooit speelde de club zó hoog. "Het was een fantastisch feest, inclusief geel-zwarte badjassen, een kampioensschaal en dikke sigaren. Veere riep om het hardst dat ze voor de titel gingen. We zijn een tijd de underdog geweest, maar nadat we Veere met 9-1 versloegen, konden we ons niet meer verstoppen."